

FALU - KÉP

KÖZSÉGI
HÍRMONDÓ

CSERKÚT KÖZSÉG ÖNKORMÁNYZATÁNAK LAPJA

2008 SZEPTEMBER

Bányásznapi

Megint egy nap, megint a hajnal kelti.
Menni kell, a föld mélye már fogát feni.
A vak sötétbe eltűnő rejtelmes alak,
Csak egy bányász, csak egy újabb munkanap.

Halvány lángcsóva, a petróleumlámpa izzik már,
Megint egy nap, megint nincs szellő, színek,
megint nincs madár.

Csak a halál lebeg fejük fölött, elég egy kis hiba,
S családjukat, lehet, nem látják soha.

Gyötrelmes robot, míg mások alszanak,
S itt a föld alatt oly sötétek a falak.
De a remény nem alszik ki még,
Akár a karbidlámpa, hitük még ég.

Felkelt már a nap is, itt lenn senki se sejtí.
Haladnak előre, a bányász a követ fejti.
Halványan pislákol előtte egy kép, családja képe,
Dúdolni kezd, jobb a munka zenére.

Delet ütött az óra, s lassan a nap is nyugovóra
tér,
Mire felérnek, már a hold az új vezér.
Megkondul a harang, jelezve a csákány utolsó
ütését,
S egy dolgos kéz megérinti a csillagok fényét.

A másnap sem hoz új jövőt, ez van elrendelve,
A bányász dolgozzon, míg bírja a teste s a lelke.

Bányásznapi megemlékezés

Nagyon szép és megható ünnepségben
volt része annak, aki 2008. szeptember
13-án eljött az emléktábla avató ünne-
pésre

A Bányászhimnusz felcsendülésére már
csaknem mindenkinek könny szökött a
szemébe.

Én ugyan nem beszéltem mind a 91 fő
volt uránbányász hozzátartozójával, de
egy páran megkértek, hogy tolmácsol-
jam köszönetüket az ötletért és a renge-
teg munkáért, amit Hagenthurn József,
Kávé László és mások végeztek. Igazán
gyönyörű gesztus volt, nagyon szépen
köszönjük. Köszönet Czimmermann Ni-
kolettnek az általa írt és gyönyörűen el-
szavalt versért.

Polgármesterünk így kezdte a megemlé-
kezést, én pedig így fejezem be: „Jó sze-
rencsét!”

*Szabó Kálmánné
Volt MÉV dolgozó leánya*

A tartalomból

Életutak	2-5
Vagyonvédelmi Egyesület hírei	6
Horgásztábor	6
Egyházközségi hírek	7
Sportkedvelők figyelem	8

Életutak...

I.

Anyám háztartásbeli volt, apám pedig egy kereskedő. Eleinte volt neki egy pár lova, amivel eljárt Szulokba (*Somogy megye*) Megvette a krumplit, behozta Pécsre, és eladta benn a piacon. Ő a piacon bevásárolt mindenféle zöldségfélét és végighordta Cserkút, Szőlós, Töttös, Bakonya, Boda, Bicsérd, Zók, Pázdány. Aranyosgadány útvonalon és szépen hazajött. Na, most, hogy ő hasznosítsa az utat, odafele terített, visszafele gyűjtött. Visszafele elkezdte a vasat gyűjteni. Pécssett volt egy ócskavas lerakat, a Lehócz-féle, ehhez hordta amit összegyűjtött. Mivel elég sokan - végén már tizenegyen - voltunk a nyakán, sokat kellett robotolni.

Cserkúton három ilyen nagy család volt abban az időben; a Sütő, a Kecskés és a Gáspár família. Itt tízen felül voltak a gyerekek.

Tizenöt hold földünk volt, azt megmunkáltuk. Ami kellett a háziállatoknak - a lónak, volt egy-két tehenünk, disznókat tartottunk - azt megtermeltük. Húst nem nagyon vettünk, csak saját vágás volt. Akkor még a Vakaró Józsi bácsi volt a hentesünk, ő csinálta a nagy vágásokat.

Amikor a háború bekövetkezett, és a németek bevonultak, apám megkapta az első behívót. Most akkor mit csináljon? Anyámmal megbeszélték, hogy az országút mellett, ahol laktunk - a Cserkúti Csárdánál - nem lesz valami jó, kell valahol lakást nézni. Akkor feljött a faluba. Tudta, hogy a Borbás öreganyjának a háza eladó, így eldöntötték, hogy apám felmegy és megveszik. Felvett hitelt, hogy ki tudja fizetni, és megvette azt a házat. Amikor már Mohácsot lőtték az oroszok, akkor szólt, hogy pakoljatok, megyünk föl a faluba. Apámat háromszor is behívták, de egy-két hét után

II.

Jóapám meghalt, és édesanyám is meghalt. Apám 1913-as születésű volt, és földműveléssel foglalkozott mindaddig, míg el nem kellett menni a háborúba, jóanyám pedig háztartásbeli volt. Ennek a házasságnak lettem a „terméke” én, aki 1937 április 24-én, György napján születtem. Apám orosz fogságba került az akkori Csehszlovákia területén. Annyira „szerencsésen” esett fogságba, hogy összetévesztették valami háborús bűnösssel. Képletesen szólva az akasztófa alól szabadult, miután kiderült, hogy nem ő az az ember, akit keresnek. Erről nem sokat tudok, mert nem szívesen mesélt ezekről a dolgokról, azt viszont mesélte, hogy nem éppen úriember módjára bántak velük. De miért is bántak volna úri módon egy német katonával.

Amikor az öregem hazakeveredett, mi már itt laktunk Cserkúton a nagypapánál, aki a kocsmáros volt a községben. Ő volt a Niedling Karcsi bácsi, akié volt valamikor a mostani Markó csárda. Csak ketten voltak a feleségével, és az én apám az ő fogadott fiúk volt, ennek következtében én pedig az unokája voltam.

Mi Hercegszabaron éltünk - most Székelyszabar - ami egy sváb falu volt. Itt kezdem én német iskolába járni, és jártam harmadikos koromig. Apám még fogságban volt mikor kitelepített felvidékiek és csángó magyarok érkeztek a faluba. Sok sváb családot kitétek a házukból, és többek között minket is. Ekkor jóanyám úgy döntött, hogy jövünk Cserkútra a nagypapához. Nagypapa felfogadta a Búzási Józsi bácsit, ő jött el értünk egy egylovas szekérrel. Anynyit megengedtek nekünk, - miután akik a helyünkre költöztek, minden berendezést is megkaptak a házzal együtt - hogy felpakoljunk a kocsira két dunyhát, meg a legszük-

I.

- tekintettel a nagy családra - mindig hazaengedték.

A háború után apám a Duna Gőzöshöz ment el dolgozni, mert máshol nem kapott munkát. A Fekete-tengerig járt le egy kereskedelmi hajóval, mint beszerző. Különböző árukat szállítottak, s volt hogy egy évig nem volt itthon. Ott dolgozott körülbelül hat évig.

Én 1929 szeptember 4-én születtem. Amíg lent laktunk, én Patacsra a Lippai tanító úrhoz és a rácvárosi iskolába jártam. Mikor felköltöztünk a faluba, ide jártam Cserkútra. Előbb a Márton tanító úr volt, aki meghalt a háborúban, majd utána a Galambos tanár úr. Aztán elmentem ipari tanulónak, hentes és mészáros szakmába. A mesterem Keresztes Péter volt, aki olyan ember volt, hogy mutogatni kéne. Idővel a gazdám engem átadott a Heintz Gyula bácsinak, akinek meg hiába volt öt-hat inasa, mégis velem csináltatta, ha valamilyen különleges töltött árut - finompaktost - kellett készíteni. Az ő üzlete a Felsőmalom utca sarkán volt. Sokszor, amikor dolga akadt, odaadta a kulcsokat, rám bízta az üzletet. Lent az alagsorban volt műhely, ott készítettük amit kellett. A mester úr mindig megmondta mit kell készíteni; nyáriszalámit, paprikás szalámit, sonkás szalámit, májas hurkát, véres hurkát. Vursliztunk is. Hetente kétszer, szerdára, szombatira vurslit kellett csinálni.

Reggel öt órára mentünk a vágóhídra, ott volt a hűtőkamránk, onnan felpakoltuk a kocsira a negyedelt marhát, a hasított félsertést. Volt egy egylovas spediter, én azzal szerettem menni, mert arra könnyebb volt pakolni.

Aztán, ahogy megérkeztünk, már mondta a mester: hozd fel a boltba, tedd a kampóra, csontozd ki...

II.

ségesebb holmikat, amiket ilyenkor el lehetett hozni. Nekem gyerekként nagyon érdekesnek ígérkezett, hogy a szekéroldaltól végignézzem Szabartól a döcögős makadámúton, Pécsváradon át Pécsen keresztül Cserkútig milyen is a világ. Így érkeztünk Cserkútra, ahol a nagypapa fogadott bennünket, enni-inni volt, és pár hónap múlva hazajött a jóapám is a fogságból. Bujtatni kellett, mert nagyon bizonytalan volt, hogy mi lenne a sorsa, ha jelentkezik a rendőrségen. A nagypapa kocsmárossága jól jött, mert a járőrök pár pohár után kicsit elnézőbbek voltak. Később összeismertették apámat a rendőrökkel, amikor pedig lehetőség nyílt, hogy bejelentkezzen, már úgy kezelték, mint egy cserkútit. Az itteni lakosok némi távolságtartással fogadtak minket, de apám elég jól tudta kezelni ezt a helyzetet. Nagyon jó munkásember volt, és napszámban megfordult az összes tehetősebb cserkúti gazdánál, mert valahogy meg kellett élni. Mi 46 májusában jöttünk ide, és 48-ban el kellett hagynunk a boltot, kocsmát, mészárszéket és még a lakást is. ami a mostani „Kultúr” volt. Mindenünket elvették, és ismét ott maradtunk másodszor is kopaszon. Akkor a Patacsi Feri bácsi, aki akkor éppen egyedül lakott - ahol most a Hegedűsék laknak - befogadott minket, és ott éltünk albérletben.

Én a cserkúti iskolába kezdtem el járni, és akkor még a Galambos tanító úr volt itt az igazgató-tanító. Őt követte Bege József, aki igen kemény tanító volt. A tanító úrnak nagyon jó hangja volt, és tudott harmóniumon játszani. Alakítottunk az iskolán belül egy énekkarfélét. Már nem is tudom hányadikos voltam ekkor, de már a nejem is ide járt, ő is tagja volt ennek az énekkarnak, és kicsit féltékeny volt rám, mert fiú

I.

Például egy hátsó marhacombot hatfelé kellett tőkére vágni, és ezt muszáj volt precízen megcsinálni, mert amikor jött a mi ellenőrünk a Ládler Jani bácsi, mindjárt végignézte a húsokat, és ha valamit látott, ami nem tetszett neki, akkor mindjárt szólt: „Ferikém, jöjjön fel legyen szíves...ez milyen része a marhának?”

Elmentem 46-ban és 49-ben az államosításkor felszabadultam, Akkor kértem, hogy mestervizsgát tehessek, és mielőtt bevonultam volna 49 őszén, sikerült is letennem.

49-ben bevonultam, és három évig Pesten voltam tisztiiskolán, és végeztem mint hadbiztos (*gazdasági tiszt*).

56-ban Záhonyban volt, az állomáshelyem. Három zászlóalj ellátásáról kellett ott gondoskodnom. Mikor novemberben bejöttek az orosz csapatok, egy nagy harckocsi egység körbefogta a mi laktanyánkat is. Kocsira raktak bennünket és irányt a határon és letuszkoltak minket valamilyen épületnek a pincéjébe. Ott kihallgattak minket, de igazából nem is tudtuk, hogy mit akarnak. Sikerült meggyőznünk a fogva tartóinkat, hogy nekünk át kell menni Magyarországra kihallgatásra, és már nem is mentünk vissza. Körülbelül egy hét múlva a többieket is visszaengedték, de a laktanya nagyon siralmasan nézett ki, szinte csak a puszta falak maradtak.

Záhonyban megszűnt a mi alakulatunk, és akkor én kértem az áthelyezésemet Pécsre, amit teljesítettek is, és itt voltam még két évig. Kaptam egy új beosztást Tatabányán, amit nem fogadtam el, és akkor az általános szerelelés keretében több ezer tiszttel együtt én is leszereltem. Azt mondták, hogy lehet menni az Uránbányához dolgozni, így én is ott kötöttem ki. Két évig dol-

II.

létemre olyan volt a hangom, hogy én énekeltem a szopránt. Természetesen ez később, ahogy kamaszodtam, már megváltozott. Valószínű, itt kezdődött, hogy később összekerültünk sok harc után. Az általános után én a Gépipari Technikumba szerettem volna menni. Nem lett belőle semmi, ugyanis a nagypapa, aki amúgy ácsmester volt és munka mellett járt maszekolni, mindig gyomrozott engem, hogy inkább erre a pályára menjek, és legyek ács. Jártam vele dolgozni, és bárdal szépen ki tudtam faragni a gerendát, meg összerakni a tetőszerkezetet, szóval csupa hasznos dolgot tanultam meg, ami fizikailag nehéz volt, de az agyamnak jót tett. Végül az Építőipari Technikumban kötöttem ki, és mikor már ott voltam már nem is bántam, hogy oda kerültem, és nagyon meg is szerettem.

Én 56-ban kimentem Németországba, mert úgy éreztem, hogy nem nagyon van lehetősége itt egy olyan embernek, akinek az apja német katona volt és egyáltalán egy sváb család sarja. Így aztán mindenféle tekintetben hátrányos helyzetben voltam. Az én jóapámnak az édesapja Jónás József asztalos mester volt, akinek az oklevelét megtaláltuk a Kölkedi tanácson, anyám viszont tiszta német - Frank - volt, az öt nagy gazdasággal bíró szabari családok egyike. Arra emlékszem, hogy szép nagy házunk volt, és a „hofsteiba” például három pince volt vájva a sárgaföldbe. Egyszer kérdezgettem jóanyámat, mégis mennyi boruk volt, akkor mesélte, hogy körülbelül 360 hektó egy-egy évben.

Mikor kimentem, leginkább az hajtott, hogy bebizonyítsam: igenis meg tudok állni a saját lábamon, és ha a politika nem telepedik rám akkor képes vagyok vinni valamire. Négy évig voltam kint. A BMW gyárnál dolgoztam, és amikor eljöttem haza, felhívatott

I.

goztam, az Aknamélyítőknél mint segédvájár. Aztán visszamentem a szakmába, az Élelmiszerkiskerekedelmi Vállalathoz. A négyes ÁBC-ben tíz évig dolgoztam és ott fejeztem be a pályafutásomat. Onnan mentem nyugdíjba 46 év munkaviszony után 9062 Ft-al.

Még a „fogságban” megfogadtam, hogy ha ezt ép bőrrel megússzuk, és valamikor visszajövünk, akkor fél éven belül megnősülök. Záhonyban, a vasutas kultúrházban, egy bálban megismerkedtem egy lánnyal, a Marikával és hamar össze is jöttünk. Szóltam apámnak, hogy fel kell jönni, megkérni a lány kezét, mert én ezt megfogadtam: ha visszajövök Oroszországból, én megnősülök. És ezt tartottam is.

Mikor Pécsre helyeztek, mindjárt azt néztem, hogy hol van kiadó lakás Cserkúton, mert hát anyámékhoz hova menjek, nem férünk volna el. Aztán a Kerti Sanyi bácsi házában kaptunk albérletet, amiért havi 500 Ft-ot fizettünk, és akkor mindig azt számolgattam, hogy ez majdnem kétezer téglára. Ekkor vettem meg a szőlősi Szabó Laci bácsi igazgatónak a helyét, itt ahol most lakom. Ezt a 2113 négyszöglet vettem meg a végkielégítési pénzemből, 1959-ben amikor leszereltem. Így aztán amikor a bányánál dolgoztam, már arra gyűjtöttünk, hogy itt majd családi ház lesz. Hát így készült el a házunk a 60-as évek elején. Három gyermekünk született, két leány, Marika és Ildi, és később, úgy öt év múlva - már a saját házunkban - a fiúgyerekekünk, a Feri.

Most már a nyolcvanadik évemet fogom taposom, és hál' istennek jó egészségnek örvendek. Gyógyszert nem szedek, de a jó bort, a jó pálinkát meg tudom inni, és még meg is akarom sokáig...

II.

a Schönmüller úr, és a kezembe nyomott egy vastag borítékot. Én előre kiszámoltam, hogy nekem mennyi márka járna, és ez sokkal több volt. Amikor mondtam, hogy elszámolták magukat, csak mosolygott, és mondta, hogy „csak vigye el, mert ezt maga megérdemli, és ha bár mikor visszajön, itt a BMW-nél mindig lesz helye”. Hazajöttem, pedig nagyon megbecsültek, mert ahogy kiderült, hogy jól kiigazodok a tervrajzokon, oda raktak ahol a nullszériákat készítették. Ott nagyon jó helyem volt, pénzem is megvolt, mégis vágytam haza.

Mikor hazajöttem, a rendőrségen mondták, hogy két héten belül el kell helyezkednem. Így aztán elmentem az akkori erdészhez, a Szabó Józsi bácsihoz, aki adott nekem munkát. Innen elmentem a 12 sz. AKÖV-höz, ott raktároskodtam, aztán az Építőipari Vállalathoz, ahol először hegesztőként dolgoztam utána felmérő technikusként, építésvezetőként, műszaki vezetőként. A jobb kereset reményében később elmentem egy Tsz-hez építésvezetőnek. Akkor már nős voltam, megvolt a Gabi gyerek, és egy fiatal családnak kellett a pénz. Vettünk a Bem utcában egy udvari lakást, azt később eladtuk, annak az árából Vasason vettünk egy házat. Ott született a második gyermekünk. 81-ben befejeztük itt Cserkúton az építkezést, az öreg háznak mellé- illetve ráépítettünk. A rendszerváltás előtti időszakban még mindig mint műszaki vezető dolgoztam. Aztán tiszteletbeli polgármester lettem, de még dolgoztam. Egyszer csak munkanélküli lettem, de az ismeretségek révén, sok helyre hívtak dolgozni. Jobban kerestem, mint amikor még rendszeren dolgoztam. Történt aztán, hogy a cserkúti képviselő testület írt nekem egy levelet, aminek következtében 1992 március 1-én főállású polgármesterré avattak.

A Cserkúti Közhasznú Vagyonvédelmi Egyesület hírei

Az egyesület tagjai az elmúlt időszakban több felkérésnek is eleget tettek. Augusztus 16-án Kővágószőlősen Roma nap biztosításában vettünk részt 12 fővel. Természetesen a kővágótöttösi polgárőrökkel megerősítve. A mulatozást semmi nem zavarta, és a polgárőrök helytálltak a feladat végrehajtásában. Ezúton is köszönet érte.

Balatonyi Árpád is azzal a kéréssel keresett meg bennünket, hogy a szeptember 13-14-én a 4-5 üzem közötti, amatőrnek már nem mondható rally biztosításában segítsünk be. A feladat pikantériája, hogy hosszú idő után most éjszakai futamot is tartottak. A négyfős biztosításnak akadt dolga a már enyhén ittas szurkolókkal, akik csak hosszú meggyőzés után látták be, hogy a biztonság mindenek előtt van. Vasárnap a verseny végén sokan köszönték munkánkat.

Ismét szeretném felhívni a Cserkútiak figyelmét egy-két esetre amely a közelmúltban történt a közelünkben.

Két személy csöngetett be egy idős lakóhoz, azzal az ürüggyel, hogy a vízórát jöttek leolvasni. Amíg az egyik a vízóra környékén értetlenkedett, addig a másik kihasználva a figyelmetlenséget meglovasította a háziak pénzét.

A másik esetben szintén ketten csengettek be, azzal, hogy a házi orvos küldte őket, mivel talpmasszázzsal gyógyítanak, így tudnak segíteni az ott lakó panaszán. Amíg az egyik személy szépen masszírozott addig, a másik szintén ellopta az összegyűjtött pénzüket.

Kérünk továbbra is mindenkit nagyon gondolják meg kiket engednek be a házukba, otthonukba.

Szlogenünk a régi: „Védd a másét, hogy a sajátod is biztonságban legyen”

Cz.A. polgárőr

Horgásztábor

Amint első nap lementünk a tóhoz, és megpillantottuk a vízparton ügyeskedő horgászokat, valamint megismertük két „mesterünket”, Lajos bácsit és Imre bácsit, már tudtuk mindannyian, hogy fergeteges napok elé nézünk.

Várakozásaink beigazolódtak. A tábor azonban nem csak a tóparton ücsörgésből, vagy sütkérezésből állt. Sokféle horogkötést és még sok más kötést is tanultunk felkészülve a legszerencsétlenebb helyzetekre is. Megtudhattuk, melyik hal, hol szokott általában rejtőzködni, valamint különféle bevetési módszereket is mutattak. Persze azoknak, akiket a horgászat ilyen fokon érdekel mindez nem tanulás, hanem szórakozás volt. Majdnem minden este, bár jócskán megpirulva, kifáradva, de büszkén meséltük otthon az aznapi

zsákmánnyal való harcot.

A rendezők minden nap előrukkoltak valami újdonsággal, így a jó kedv garantált volt, az ételek pedig nagyon finomak. A pizza hip-hop elfogyott és a másnapi halászlé csak még jobban fokozta a horgász hangulatot, hiszen a saját kezünk által kifogott hallból készült.

Reméljük jövőre is ennyire jó lesz. Ezúton is szeretnénk megköszönni minden táborozó gyerek nevében, az élményekkel teli egy hetet a szervezőknek segítőknek.

Papp Kristóf
Czimmermann Gergő

Egyházközségi rovat

"A damaszkuszi úton" (Gál András eleménybeszámolója a ministráns táborról Folytatás)

A tábor minden napján volt tanítás, amelyekben visszatérő motívum volt az egymás iránti szeretet gyakorlása. Délután minden egyházközség megépített magának egy imasátrat a plébánia kis erdejében. Nagyon egyedi megoldások születtek. A gyerekek munkáját a felnőttek segítették. A sátrakat rendszeres használatba is vettük az egyéni zárandoklatok során. Minden sáturnak külön szabályzatot kellett alkotnia, amelyeket az esti zsinaton tábori alkotmányra formáltunk a táborvezetők és „zsinati atyák” segítségével. A tábori zsinatnak hivatalos jegyzője is volt, a határozatokat pedig mindenki aláírta. Az estét játékos tábortűz zárta.

Másnap reggel hét órakor volt a szentmise. Szükség volt a lelki felfrissülésre reggel, mert a nap nagyon tartalmas volt.

Délelőtt csoportos feladatokon keresztül ismerkedtünk meg jobban Pál apostol

leveleivel, valamint saját személyigazolványunk elkészítésével foglalkoztunk. Nagy sikere volt a Sámán-kvíz játéknak, ami a gyerekek liturgikus tudását tette próbára.

Ebéd után lehetőség volt egyéni zárandoklatokra. Ez azt jelentette, hogy a felállított sátrakban a táborvezetők különböző állo-

másokat, műhelyeket hoztak létre, és mindenki egyénileg, tetszés szerint kereshette fel ezeket. Délután megérkezett Pécsről a 10. sz. P.Á.R cserkészcsoport Ivasivka Mátyás és Gadó Julianna vezetésével, akik számháborúztak velünk, valamint más cserkészbátékokat is megtanítottak nekünk, rengeteg énekkel együtt. Olyan jól sikerült a közös program, hogy a cserkészek csak este mentek haza.

Szerdán a „hét próba a lelkünk üdvösségéért” nevű zárandoklatra indultunk, amelynek útvonala a plébániától a Jakab-hegyi pálos kolostor romjaihoz vezetett. A hét próba hét állomást jelentett, amelyeket a gyerekeknek teljesíteni kellett. Az első fafaragás volt, majd rózsafüzér imádkozás, mocsárjárás, kőépítés, Pál apostol leveleihez kapcsolódó feladatok, hittétel megvédeése és végül a romoknál játék. A csapatok kisebb bonyodalmak és nagyobb kalandok után végül időben megérkeztek a célhoz, így kezdődhetett a szentmise a több mint hétszáz évesnél is idősebb templom romjainál. Nagyszerű érzés volt részt venni szentmisén, egy olyan helyen, ahol szabad ég alatt vagyunk és mégis egy templom romjai között, amelyet több száz évig a pálos szerzetesek használtak. Este a hazaérkezés után pizza és filmklub várt minket a fárasztó, de nagyon tartalmas nap végén. Folytatjuk

Szentmisék és Igeliturgiák október hónapban a cserkúti templomban

Október 4-én, szombaton	16.00 órakor	szentmise (Rózsafüzér titokcserre)
Október 11-én, szombaton	16.00 órakor	igeliturgia
Október 18-án, szombaton	16.00 órakor	szentmise
Október 25-én, szombaton	16.00 órakor	igeliturgia

Ha a lelkipásztori megfontolások szükségessé teszik a liturgia megváltoztatását, azt időben hirdetjük a szentmiséken

Kövágószőlősen minden vasárnap reggel 8.00 órakor szentmise.

*Hamzau Relu
plébános*

Sportkedvelők figyelem!

Fiatal utánpótlást keres az Isoteq Birkózó Sportegyesület!

Egyesületünk 2001 decemberében alakult, 11 fővel. Az utánpótlás nevelést tűztük ki célul, továbbá azt, hogy Pécssett újra indítsuk a nagy hagyományoknak örvendő birkózást.

Mára elfogadott és elismert tény, hogy az egészséges életmódra nevelés érdekében a gyermekek sportolását nem lehet elég korán kezdeni.

A birkózás olyan sport, amelynek játékos, szórakoztató formáját a legkisebbek is nyugodtan végezhetik. Levezethetik hihetetlen mozgási energiájukat, közben egyre önállóbbá, magabiztosabbá, fegyelmezettebbé, céltudatosabbá, kitartóbbá válnak.

Kapcsolatteremtési és koncentrációs képességük javul, egészségesekek és edzettek lesznek. A baráti közösséghez való tartozás nagyszerű élménye a mindenkori emberi környezethez való alkalmazkodás képességét javítja, ez ott-hon nem csak a testvérekkel való jobb viszonyban, de a szülők iránti fokozott tiszteletben is megnyilvánul.

A birkózás nem nevel agresszivitásra, hanem éppen a belső szorongásból vagy gátlásosságból eredő feszültségeket oldja, a gyermek akaratlanul is megismeri saját tűrőképességének határait, viselkedését önként ehhez igazítja, kiegyensúlyozott és okosan nyílt lesz, azaz meri vállalni véleményét tetteit, de megtanulja akaratát összevetni másokéval és önmagát ebben a viszonyban a konfliktusok vállalásával és oldásával céltudatosan elhelyezni.

A bátortalanból magabiztosan bátor, de nem feltétlenül vakmerő gyerek lesz, gondolkodása racionálisabbá válik, könnyebben és gyorsabban tanul, testileg kiadja energiáit, de szellemileg felfrissül.

A birkózósport nem felesleges időtöltés, hanem olyan elfoglaltság, mely a nemes szórakozás mellett éppen önmagunk és jövőbeni egészséges életmódunk, kapcsolataink érdekében segít a káros szokások (tétlenség, túlzott kényelemszeretet, lustaság, igénytelenség, rendetlenség), a káros szenvedélyek (mértéktelen, tartalmatlan szórakozás, falánkság, stb.) leküzdésében. Ez nemcsak külsőleg teszi esztétikusná, erőt sugárzóvá (izmossá, erőssé, hajlékonyá) a gyermeket, hanem lelkileg is meg-

erősíti.

Az Isoteq Sportegyesület birkózó szakosztályában a nevelőedzők és sportemberek nem akarnak a legkisebbekből élsportolót "gyártani", de a tehetség és kedv kibontakozási lehetőségét hosszú évekre biztosítják.

Cserkútról Tóthpál Balázs már 1 éve az egyesület tagja, aki a következőt nyilatkozta:

„Én tavaly nyáron kezdtem birkózni. Úgy érzem egy nagyon összetartó, segítőkész, jópofa társaságba/csapatba kerültem.

Heti 4 edzésben volt részem, amik a Bánki Donát és az Illyés Gyula Ált Iskolában folytak.

Az edzések fél 5, 5 körül kezdődnek és általában másfél-két órásak.

Folyamatos és kitartó munkámnak köszönhetően áprilisban sor került az első versenyemre Baján, ahol

ifjúsági korcsoportban, 54 kg-ban a 2. helyezést értem el. Következő versenyem az egyesületünk által Pécsen megrendezett Isoteq kupa nemzetközi verseny volt, ahol úgyszintén ifjúsági korcsoportban 54 kg-ban indultam és ezúttal a 3. helyen végeztem!

Idén nyáron részt vettem első edzőtáboromban Nagybjomban, ahol 60 birkózóval edzhettem együtt 1 héten keresztül. Nagyon jó, fárasztó hét volt, ami alatt rengeteg mindent megtanultam! (Nem csak a birkózásról)

Idén nyáron egy edzőváltásnak lett részese az egyesület! Új edzőnk Pongrácz Ádám 16-szoros magyar bajnok, ma is aktívan sportol és kiváló edzőmunkát végez.

Akinek felkeltette érdeklődését, kicsiknek, nagyoknak, felnőtteknek egyaránt tudom javasolni, jöjjön el nézze meg edzésünket, további információkért, elért eredményekért tekintse meg honlapunkat a www.isoteqse.hu oldalon vagy hívja Bölöny Erikát a +36 30/290-8400 telefonszámon.

Szeptember végén indul egy teljesen kezdő csapat kisiskolások részére. Addigra szeretnénk összegyűjteni minél több energiával teli, mozgásra vágyó kis srácot!

Természetesen a nagyobbaknak is van lehetőségük kezdő szintről kezdeni a sportot. Ha bárkinek kérdése van, nyugodtan forduljon hozzám segítségért.”

FALU-KÉP

Felelős kiadó: Cserkút Község Képvisező Testülete

Főszerkesztő: Müller István

Szerkesztő: Németh István

E-mail: cserkut2008@gmail.com